

สิ่งที่ข้าพเจ้าได้รับจากการสวดมนต์

บทพระพุทธานุคุณ

ศิริอาภา เจติกานนท์

จากหนังสือ กฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่มที่ ๘

พระราชสุทธินิพนธ์ (หลวงพ่ोजรัญ จิตธมฺโม)

วัดอัมพวัน สิงห์บุรี

R8015

ดิฉันชื่อ ศิริอาภา เจติกานนท์ เป็นครูสอนอยู่ที่โรงเรียนวัดประยูรธรรมาราม จังหวัดปทุมธานี ครอบครัวของดิฉันได้เคยมากราบหลวงพ่อกันทุกคนแล้ว สำหรับดิฉันและสามีนั้นเคยมาเข้ากรรมฐานที่วัดอัมพวัน ๓ ครั้ง การมาครั้งแรกดิฉันยังไม่รู้จักวัดอัมพวันมาก่อน ไม่มีใครแนะนำ แต่ดิฉันมาได้เพราะแรงอธิษฐานจิตต่อพระสยามเทวาธิราช โดยขอให้ท่านจงชี้ทางสายบุญที่ถูกให้ดิฉันด้วย เพราะทุกวันนี้ วิถีปฏิบัติมีหลายทางไม่รู้ว่าทางใดที่ถูกต้องและเหมาะสมกับตัวดิฉันที่สุด

จนอยู่มาวันหนึ่ง ดิฉันได้พบหนังสือกฎแห่งกรรม – ธรรมปฏิบัติ เล่ม ๘ ของหลวงพ่อวางอยู่บนโต๊ะห้องสมุดของโรงเรียน ดิฉันจึงได้หยิบติดมือมาอ่านที่บ้าน รู้สึกประทับใจในคำสั่งสอนของหลวงพ่อบ่อยครั้ง ทำให้อยากจะไปกราบหลวงพ่อกับไปปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวัน ดิฉันจึงเล่าเรื่องต่าง ๆ ที่อ่านในหนังสือให้สามีฟัง และชวนให้ไปปฏิบัติกรรมฐานด้วยกัน สามีของดิฉันก็ทักท้วงว่าอย่าใจร้อน ต้องไปถามคนที่เขาเคยไปมาก่อนว่าดีจริงหรือไม่ และวัดอยู่ตรงไหนเราก็ไม่รู้จัก ดิฉันจึงต้องไปเปิดหนังสืออ่านรายชื่อผู้เขียน คือคุณพีทศินีย์ ตระกูลพั้ว ซึ่งมีที่อยู่ใกล้ดิฉันที่สุด

ดิฉันและสามีใช้ความพยายามตามหาบ้านของคุณพีทศินีย์จนพบ ได้พูดคุยกับพี่เขาถึงจุดประสงค์ของดิฉันที่มีต่อวัดอัมพวันและหลวงพ่อกับคุณพีทศินีย์ก็ได้ให้ความกระจ่างในทุกเรื่อง และเมื่อโรงเรียนปิดภาคเรียน สามีดิฉันก็ลาพักร้อน เราทั้งสองคนจึงได้มาปฏิบัติกรรมฐานที่วัดอัมพวันด้วยกัน

ก้าวแรกที่เหยียบย่างเข้ามาในวัดอัมพวัน ก็ได้รับการต้อนรับอย่างอบอุ่นจากแม่ใหญ่ คุณป้าแจ้ว แม่ชีสมคิด และมีแม่ชีซุ้งอ้อเป็นผู้สอนกรรมฐานให้ ดิฉันและสามีรู้สึกว้าว เราทั้งสองคนโชคดีมากที่การมาปฏิบัติกรรมฐานครั้งแรกของเรา ยังไม่มีผู้คนมามายเหมือนทุกวันนี้ ในรุ่นนั้นมีผู้มาใหม่เพียงสามคนเท่านั้น จึงทำให้แม่ชีซุ้งอ้อได้ดูแลและสอนอย่างใกล้ชิด ดิฉันและสามีตั้งใจฝึกปฏิบัติตามคำสอนของแม่ชีซุ้งอ้อทุกอย่าง เมื่อไม่เข้าใจหรือสงสัยเกี่ยวกับการ

ปฏิบัติก็จะถามแม่ซี ซึ่งก็จะได้รับคำอธิบายและแนะนำสิ่งที่ถูกต้องให้โดยไม่แสดงอาการเบื่อหน่าย หรือรำคาญใจให้เราเห็นเลย

ปัจจุบันนี้ครอบครัวของดิฉันมีความสุขมาก เราไม่เคยทะเลาะกันเลย ซึ่งต่างกับเมื่อก่อนนี้มาก สมาชิกในครอบครัวของดิฉันสวดพระพุทธรุณกันทุกคน เรื่องที่เล่ามาทั้งหมดนี้จึงเป็นเครื่องตัดสินได้ว่า พระสยามเทวาธิราชช่วยดูแลใจให้ดิฉันเลือกทางเดินสายบุญที่ถูกต้องแล้วใช่ไหมคะ

คงจะเป็นอานิสงส์ของการสวดพระพุทธรุณ ดิฉันได้รับข่าวอย่างกระทันหันเห็นว่า ให้ไปประกวดเล่านิทานคุณธรรมระดับจังหวัดแทนเพื่อน ซึ่งป่วยหนักต้องเข้าโรงพยาบาล ไม่สามารถไปเล่าเองได้ โดยให้เวลาเตรียมตัวสัปดาห์

เรื่องที่จะเล่าในการประกวดมีสองเรื่อง เรื่องแรกเป็นเรื่องที่จำหรือนำมาจากผู้อื่นเล่าต่อกันมา เรื่องที่สองเป็นเรื่องที่ต้องแต่งขึ้นเองห้ามลอกเลียนแบบใคร ซึ่งเรื่องที่สองนี้ดิฉันหนักใจมาก เพราะไม่เคยแต่งนิทานมาก่อน เวลาในการคิดเขียนก็น้อยมากสำหรับคนที่อ่อนประสบการณ์อย่างดิฉัน

แต่ดิฉันก็ไม่ท้อถอย ในตอนเย็นหลังจากทำธุระต่าง ๆ เรียบร้อย ดิฉันก็เข้าห้องพระสวดมนต์ เช่นที่เคยปฏิบัติมาทุกวัน เริ่มจากสวดพุทธรุณ ธรรมคุณ สังฆคุณ พาหุงมหาภา จบแล้ว ย้อนกลับมาสวดพุทธรุณเกินอายุบวกหนึ่งจบ แล้วนั่งเจริญกรรมฐานต่อ พอใจสงบมีสมาธิดี ปัญญาก็เกิด คิดขึ้นได้ด้วยตัวเองว่า ควรจะแต่งนิทานเรื่องอะไร คำโครงเรื่องควรดำเนินไปอย่างไร และควรจบลงด้วยวิธีใด

เมื่อออกจากกรรมฐานแล้ว ดิฉันรีบจับปากกาเขียนเรื่องได้เลย ดิฉันเพิ่งจะรู้ด้วยตัวเองว่า สวดมนต์บ่อย ๆ เข้า มีสติขึ้นมา ปัญญาก็เกิด เป็นอย่างนี้เอง เคยอ่านแต่ในหนังสือที่หลวงพ่อบอกเขียนก็ยังไม่ค่อยเชื่อเท่าไร แต่ตอนนี้ได้กับตัวเอง เชื่อร้อยเปอร์เซ็นต์เลย

นิทานที่ดิฉันแต่งขึ้นมีชื่อเรื่องว่า “นิทานของแม่นก” ให้คุณธรรมในหัวข้อความเมตตาการุณา เป็นเรื่องของแม่นกที่สอนลูกให้ปฏิบัติแต่ความดี มีเมตตาเอื้อเฟื้อเผื่อแผ่เพื่อนนกด้วยกัน เหมือนดังในนิทานที่แม่นกเล่าให้ลูกนกฟัง การดำเนินเรื่องเป็นลักษณะนิทานซ้อนนิทาน

เมื่อเรียบเรียงเสร็จ ก็ฝึกการพูดหน้ากระจกเล็กน้อย และวันต่อมาดิฉันก็ไปแข่งขันกับเพื่อนครูในจังหวัดเดียวกัน เพื่อคัดเลือกผู้ชนะสามคน เป็นตัวแทนระดับจังหวัดไปประกวดต่อระดับประเทศ ซึ่ง ดิฉันก็เป็นหนึ่งในสามของผู้ชนะระดับจังหวัด และต้องเตรียมตัวอัดเทปเสียงการเล่านิทานของผู้ชนะระดับจังหวัดทั้งสามคน ส่งไปคัดเลือกระดับประเทศต่อที่สพช. (สำนักงานการประถมศึกษาแห่งชาติ)

อีกเดือนหนึ่งต่อมาจึงมีการประกาศผลการคัดเลือกเทพนิทานของครูจำนวน ๒๑๐ คน คัดเหลือเพียง ๕๐ คน ซึ่งที่จังหวัดปทุมธานีมีดิฉันได้รับเลือกเพียงคนเดียว

เมื่อถึงการประกวดรอบสุดท้าย เป็นการจัดอันดับผู้เข้าประกวดทั้ง ๕๐ คน ใครจะได้รับรางวัลประเภทใด โดยตัดสินที่เนื้อเรื่อง น้ำเสียง และท่าทาง โดยแบ่งรางวัลเป็น ๓ ประเภท คือ ๑. รางวัลยอดเยี่ยม ๒. รางวัลดีเด่น ๓. รางวัลสร้างสรรค์ ผู้เข้าประกวดทั้ง ๕๐ คน จะได้รับรางวัลโดยเป็นรางวัลยอดเยี่ยม ๑๐ คน รางวัลดีเด่น ๑๐ คน และรางวัลสร้างสรรค์ ๓๐ คน ผู้เล่าจะต้องไปเล่าต่อหน้าคณะกรรมการและผู้ร่วมฟังประมาณ ๕๐๐ คน

ดิฉันเองรู้สึกตื่นเต้นมาก แต่พยายามควบคุมอารมณ์โดยการทำสมาธิ กำหนด พองหนอ ยุบหนอ ที่ท้อง หายใจยาว ๆ ก่อนที่จะออกไปพูดสักครึ่งชั่วโมงซึ่งก็ช่วยได้มาก ทำให้มีความมั่นใจในตัวเองมากขึ้น และผลการประกวดรอบสุดท้ายนี้ก็คือ **ดิฉันได้รับรางวัลผู้เล่านิทานคุณธรรมดีเด่น รับโล่พร้อมเงินสด ๔,๐๐๐ บาท**

ถึงแม้ว่าดิฉันจะไม่ได้รับรางวัลยอดเยี่ยม แต่ก็มีความรู้สึกภูมิใจที่ได้ก้าวมาถึงจุดนี้ โดยเฉพาะคนที่ด้อยประสบการณ์และไม่มีความสามารถอย่างดิฉัน กลับได้รับรางวัลในครั้งนี้ คงเป็นเพราะ **อำนาจจากการสวดบทพระพุทธคุณ และบารมีของหลวงพ่อ** อย่างแน่นอน

สุดท้ายนี้ขอบารมีของพระสยามเทวาธิราช และสิ่งศักดิ์สิทธิ์ทั้งหลายในสากลโลก จงคุ้มครองหลวงพ่อให้ปราศจากภัยอันตราย ให้มีสุขภาพแข็งแรง อายุยืนนาน เป็นร่มโพธิ์ร่มไทรให้กับพุทธบริษัทโดยทั่วหน้ากัน